

Trăiești numai o singură dată

Tocmai ajuns în New York, ca să viziteze orașul, Pat s-a văzut deodată pus în fața unui gangster înarmat, care pus în fața alegerii: „Banii sau viața!” a răspuns: „Luați-mi viața. Banii mei vreau să-i păstrez pentru mai târziu!” Pat s-a văzut pus deodată la finalul vieții, cu toate că răspunsul lui era destul de ridicol, ca să dezarmeze pe orice bandit.

Noi toți trebuie să luăm decizii de importanță vitală și să cumpănim cum să procedăm. Haideți să reflectăm asupra vieții – asupra vieții dumneavoastră – asupra carierei dumneavoastră – asupra prezentului dumneavoastră – asupra viitorului dumneavoastră! Să nu gândiți că sunteți o persoană fără importanță și nu merită să vă preocupați cu dumneavoastră. Probabil nici nu vă simțiți bine să fiți centrul unei discuții. Dar nu vă lăsați derutat. Fapt este, că în viață sunt anumite decizii, pe care trebuie să le luați și felul în care reacționați va decide cum va arăta viața și viitorul dumneavoastră.

Viața dumneavoastră este importantă. Ați fost creat unic în felul dumneavoastră. Așa cum niciodată nu se aseamănă două fire de iarbă, doi fulgi de zăpadă sau două boabe de nisip, tot așa niciodată nu sunt doi oameni la fel. Chiar și doi gemeni de același gen sunt diferiți. Felul dumneavoastră există numai o singură dată, niciodată nu va mai fi unul ca dumneavoastră.

Aceasta arată că dumneavoastră jucați în viață un rol pe care nimeni altul nu-l poate prelua, ocupați un loc pe care nimeni altul nu-l poate umple.

La aceasta se adaugă faptul că aveți numai o singură viață. Mergeți numai o singură dată pe acest drum. Cineva a spus odată: „Viața este ca o monedă pe care o poți da cum vrei. Dar o poți da numai o singură dată”.

Întrebarea, pe care trebuie să ne-o punem toți, este: „Ce fac eu din viața mea? Cum o pot forma util?”

Nu vrem să fim ca acel bărbat, care a trebuit să spună: „Am 70 de ani și prin viața mea nu am produs de fapt nimic.” Nu vrem să fim preocupați în așa fel sau să ne petrecem viața așa fel ca să nu observăm că viața trece repede. Vrem ca într-o zi să fim în stare să privim înapoi în viața noastră cu o anumită mulțumire și un anumit sentiment că am realizat ceva. Și vrem totodată să privim cu încredere și deplină speranță la viața care ne stă înaintea.

De aceea haideți să reflectăm la întrebările vitale, decisive și la felul cum trebuie să reacționăm la ele.

Sunt eu de fapt numai rezultatul întâmplării?

Una din întrebările, care ar trebui să ni le punem, este cea referitoare la sensul vieții. Ne aflăm aici pe planeta pământ și ne întrebăm: „Pentru ce m-am născut eu de fapt? Ce sens au toate acestea?” Multe lucruri depind de răspunsul la întrebarea: „Cum am ajuns noi de fapt aici?” Dacă suntem produsul întâmplării oarbe, atunci toate celelalte nu au nici o importanță. Noi nu suntem nimic altceva decât o amibă, care se mișcă înapoi și încolo în lac sau o vacă pe câmpie, care rumegă fără întrerupere iarba. Ținta noastră este mormântul. Dar dacă pe de altă parte suntem o creatură a lui Dumnezeu, atunci avem în noi o chemare mai înaltă sau un

sens mult mai profund. Până acum eu nu am găsit o definiție mai bună a sensului vieții, ca aceasta: „Țelul suprem al omului este să glorifice pe Dumnezeu și să se bucure de El.”

Două alte citate sunt de asemenea remarcabile: F. W. Boreham a spus: „Este datoria fiecărui om să poarte grijă de misiunea pe care o are atunci când trupul lui este deja în mormânt.” Și William Jones a scris: „Sensul vieții constă în aceea de a folosi viața pentru o chestiune care are importanță și după moarte.”

Ar fi o tragedie să treci prin viață fără să înțelegi adevăratul ei sens, fără să faci ceva care înseamnă împlinirea vieții.

Cele două posibilități de a-ți aranja viața

Vrem să reflectăm asupra posibilităților multiple de a aranja viața – de a face binele sau răul, sau pur și simplu de a o irosi.

A fost de exemplu un om ca Moise, care a condus poporul său din sclavia Egiptului în țara în care curgea lapte și miere: Canaan. Sau să luăm pe apostolul Pavel, care a dus Evanghelia prin toată Asia Mică până în Europa și în felul acesta a influențat evenimentele de importanță mondială pentru secole. Sau un A. Lincoln, un bărbat simplu, care a crescut în timpuri de criză și apoi a eliberat milioane de oameni din cătușele lor.

Dar a fost și un Nero, cezarul roman fără inimă, care a uns pe creștini cu smoală și apoi le-a dat foc, ca să aibă lumină destulă pentru sărbătorile lui nocturne. A fost un Stalin și regimul lui brutal, sub care milioane de oameni au fost bătuți și chinuți în închisori. A fost un Hitler, care a fost răspunzător pentru moartea a 20 de milioane de oameni în timpul celui de-al doilea război mondial.

Alți nici nu sunt amintiți, nici ca exemple bune și nici ca exemple rele. Viața lor a fost numai o irosire. De exemplu bețivul din tabăra destrăbălaților, a cărui viață s-a derulat numai în baruri și case obscure. Sau prostituata din cartierul de bordeluri, care și-a vândut trupul (sau chiar și pe ea) bărbaților lacomi. Acestei grupe aparțin și aceia a căror viață a constat numai din muncă, mâncare, băutură și televizor.

Fiecărui copil, care este născut în lumea aceasta, i se oferă toată scala multiplelor posibilități de alcătuire a vieții. În final fiecare va trebui să decidă dacă viața lui a fost o binecuvântare, un blestem sau pur și simplu nimic.

Zilele dumneavoastră sunt numărate

Mereu suntem înaintea realității, cât de scurtă este de fapt viața. Ea este ca iarba – este semănată, crește, este tăiată și în cele din urmă nu mai este. Este ca un abur – trecătoare și efemeră. Este ca suveica țesătorului, care aleargă în războiul de țesut ca și cum ar fi trasă cu pistolul. Este ca un lat de palmă – ca liniile scurte din podul palmei. Will Houghton a avut dreptate când a spus că patul copilului și cosciugul sunt făcute din același lemn.

Astăzi vedem de exemplu o fetiță cu zâmbet fermecător și amabil și pielea fină. Dacă admiratorii ei o privesc radiind, ea este realmente frumusețea învăluită în pânze de culoare trandafir. Așteaptă câțiva ani, și ea se va împodobi cu volănașe și dantele, cu lăntișoare și perle. Câteva minute înainte se juca acasă cu păpușile ei, acum sare deja pe trotuar. Înainte

chiar de a observa, a devenit o tinerică, care are ochi numai pentru îmbrăcăminte și machiaje și merge la prima întâlnire. După aceea își găsește împlinirea în căsnicie și în rolul de mamă, în final ajunge bunică – maturizată, blândă, plină de înțelepciunea adunată prin experiență.

Sau să luăm un tânăr, unul înfășat în scutece albastre. Curând este deja major și invită pe părinții lui la un curs de psihologie gratis și știe să-i chinuie până la limitele răbdării, înainte ca el să părăsească precaut terenul. Cu desaga plină de viermi, broaște, cuie și pietre parcurge primul traseu pe bicicletă. În timpul zilei poate arăta ca un bătăran, dar când stă culcat în patul lui pare a fi un înger. În anii tinereții vrea neapărat să fie ca ceilalți și este preocupat foarte intens de îmbrăcăminte și aspectul lui exterior. Este obraznic și în același timp timid, de încredere și nesigur, romantic și un celibatar hotărât. Când a devenit major este unul care acționează, poartă povara familiei și responsabilitatea în afaceri. Încearcă să facă 30 de ore din ziua de 24 de ore și să economisească banii ca să poată plăti cheltuielile care devin tot mai mari. Curând devine un bătrân al cărui trup nu mai poate face ceea ce de fapt dorește duhul lui. Privește la tinerii frumoși și își zice: „Așa am fost și eu odată”.

Dacă scurtimea vieții ne învață ceva, atunci această învățătură este: orice am plănuși, ar trebui să ne grăbim să facem. Cu siguranță timpul nu va aștepta!

Astăzi – proba generală pentru veșnicie

Fiecare trebuie să se gândească la timp la veșnicie. Curând timpul se va sfârși și va începe veșnicia.

Gândul la veșnicie este unul din gândurile cele mai mari, cu care mintea omenească se poate preocupa. Însă nici un om nu este în stare să înțeleagă ce înseamnă veșnicia.

Ce este veșnicia? Ea este timpul vieții lui Dumnezeu. Ea este o mare fără țărături. Ea este viața viitoare, care va fi fără sfârșit. Este timpul infinit.

Dacă fiecare fir de nisip de pe toate țărmurile lumii ar reprezenta un an, aceste fire de nisip încă nu ar fi de ajuns să descrie durata veșniciei. Ea este pur și simplu fără sfârșit și de neimaginat.

Ar trebui să fim conștienți că noi toți cândva, vom trăi undeva pentru totdeauna. Pentru mine aceasta este un gând producător de respect. Zadarnic vom încerca să-l înțelegem. Noi avem un suflet nemuritor.

Aceasta înseamnă desigur și că viața actuală nu este totul. Ea este numai un capitol într-o dramă care se continuă. Să trăiești ca și cum această viață ar fi totul ar însemna să schimbi mărginitul cu nemărginitul, sau să uiți că noi avem sarcini mai înalte de îndeplinit.

„Suntem noi conștienți de faptul că timpul care va veni va dura mult mai mult decât cel actual, că viitorul este mult mai important decât prezentul; că înaintea noastră au fost deja secole și că, oricât ar fi de lungă, viața aici pe pământ este numai o fracțiune din ceea ce va veni? Suntem noi conștienți că lucrul nostru în timpul care va veni este mult mai important decât ce facem noi momentan?” (T. Austin-Sparks)

Cineva vă examinează cu atenție

Am spus mai înainte că veșnicia este unul din gândurile cele mai mari, cu care mintea omenească se poate preocupa. Deci, gândul cel mai mare este gândul la Dumnezeu. Mai devreme sau mai târziu fiecare va fi constrâns să gândească cu privire la Dumnezeu. Fiecare trebuie să decidă pentru sine dacă existența lui Dumnezeu este realitate pentru el și ce consecințe are aceasta pentru el.

Cine este Dumnezeu? „Dumnezeu este Duh, fără sfârșit, veșnic și neschimbător în Ființa Sa, în înțelepciunea Sa, în puterea Sa, în sfințenia Sa, în dreptatea Sa, în bunătatea Sa și în adevărul Său”.

De unde știm noi că există Dumnezeu? El Se revelează în creație, în conștiință, în Biblie și în Persoana lui Isus Hristos.

El Se revelează în creație: o creatură are ca premisă un creator. Un tablou presupune existența unui pictor. Telescopul Îl prezintă în ordinea și mărimea universului. Microscopul Îl prezintă în rânduiala complexă a fiecărui atom, pe care El l-a creat.

El Se revelează în conștiință: fiecare om are ca mecanism de atenționare o conștiință înnăscută despre o Ființă superioară, care ori aprobă ori detestă faptele omului. El ar putea să sufoce vocea lăuntrică sau s-o amortizeze într-atât, că ea poate numai să șoptească. Gândul la existența lui Dumnezeu ar putea probabil să-i pară așa de incomod, că el neagă chiar totalmente existența Sa. Dar cunoașterea despre Dumnezeu este totdeauna prezentă, adânc înscrisă în inima omenească.

El Se revelează în Biblie: acolo citim că El este atotputernic și atotștiutor și că în orice timp El este atotprezent. În continuare Biblia ne spune că El este sfânt, loial și drept, și de asemenea că El nu numai a creat ci și că El menține creația Sa, îngrijește de ea, o conduce, o păzește și o salvează.

Desigur El Se revelează și în Domnul Isus Hristos: dacă doriți să știți cum este Dumnezeu, atunci priviți persoana lui Isus. El a venit în lumea aceasta să reveleze pe Dumnezeu.

Pe scuarul londonez Trafalgar se află un stâlp înalt având în vârf statuia lordului Nelson. Statuia însă este așa de îndepărtată, că numai porumbeii o pot vedea bine. Cu ocazia unei mari expoziții un sculptor a fost odată însărcinat să facă un duplicat al acestei statui. Această a doua statuie au așezat-o însă pe un soclu scund, așa că toți vizitatorii expoziției puteau să vadă de aproape ceea ce până atunci era neclar.

Isus Hristos este Dumnezeu, care a devenit vizibil în carne. Cine Îl vede pe El, vede pe Dumnezeu, Tatăl. El este Chipul Persoanei lui Dumnezeu.

Mai devreme sau mai târziu fiecare va trebui să recunoască că Dumnezeu există cu adevărat. Mai mult chiar: mai devreme sau mai târziu fiecare om va trebui să stea în fața lui Dumnezeu. Cum va fi această întâlnire? Ce putem noi face deja astăzi, ca să ne pregătim pentru această întâlnire? La aceasta ar trebui să reflectăm.

Să privești realitatea în ochi

Fiecare om care gândește își face gânduri cu privire la tot răul din lume. Păcat este pretutindeni. Îl vedem în jurul nostru – în filmele murdare de la televizor, pe autocolantele de pe autoturisme sau chiar pictat pe ziduri. Îl vedem în harababura sexuală, în beție, hoție,

crimă, mită, corupție – am putea continua enumerarea. Chiar și un bebeluș arată egoism, mânie și răzvrătire.

Auzim păcatul în jurul nostru – blestem, glume murdare, obscenitate vulgară.

Cel mai grav găsim păcatul în noi înșine – în lumea gândurilor noastre, în obiceiurile noastre și în egoismul nostru extrem. Dacă suntem foarte sinceri cu noi înșine, atunci trebuie să recunoaștem că tot ce se arată în noi este mult mai rău decât ce noi am făcut vreodată.

Ne întrebăm: „De unde vine păcatul? Cum pot să-l birui în viața mea? Cum pot să devin liber de vina lui și de condamnarea care va trebui să mă lovească odată?”

Cred că fiecare trebuie să se preocupe odată cu această temă și să găsească un răspuns care este absolut adevărat.

Moarte și judecată

Moartea este viermele din mărul vieții. Ea este marele stricător al jocului care nimicește toate speranțele, țelurile, visele, bucuriile și plăcerile.

A fost odată un bărbat, care voia neapărat să devină bogat la bursa de valori. Când cineva i-a spus că poate să-și exprime o dorință, el și-a dorit să se poată vedea o dată în ziarul aceleiași zile din anul următor. Intenția lui era desigur ca în anul care se va scurge să cumpere acțiunile care au crescut cel mai mult. Când a primit ziarul, s-a bucurat deja cât de bogat va fi el în curând. Atunci privirea lui a căzut deodată pe rubrica decedaților și acolo a găsit numele lui.

Moartea este inevitabilă. Vedem cum alții sunt luați de moarte, însă nu ne putem imagina că și noi putem muri curând. Dar nici noi nu suntem imuni față de moarte. Cândva ea va veni și la noi.

Prin dricuri, mortuare și cimitire ni se amintește mereu de aceasta. De fapt ar fi trebuit între timp să ne fi obișnuit cu realitatea morții, căci chiar și atunci când ne culcăm ca să dormim, prezentăm un tablou al morții. Corpul doarme în moarte.

Mulți oameni nu vor să li se amintească de moarte. În limba japoneză de exemplu există numai un cuvânt pentru cifra „patru” și pentru „moarte”. De aceea acolo în hoteluri nu există etajul patru. (Cu toate acestea etajul de peste etajul trei rămâne al patrulea etaj, oricum s-ar vrea să-l numească.)

În momentul în care un om moare, el merge în întâmpinarea lui Dumnezeu. Este un moment al conștientizării depline și al așteptării solemne. Aici probabil ne vom închide ochii înaintea realității, dar deja în primul minut după moarte vor fi larg deschiși.

Este o nebunie să faci ca și cum noi niciodată nu vom muri. Este nu numai util, ci absolut necesar ca să ne prezentăm deschis și sincer această realitate inevitabilă și să ne pregătim pentru acest moment.

Dumneavoastră semănați – dumneavoastră recoltați

Biblia spune: »După moarte vine judecata.« Aceasta este o chestiune gravă; înseamnă că într-o zi fiecare va sta înaintea lui Dumnezeu. Îmbrăcămintea, statutul de simboluri, prestigiul, bogăția și strălucirea exterioară vor fi atunci complet fără valoare. Totul va veni la lumină – orice cuvânt nefolositor, orice faptă întâmplătoare, orice gând și motivație a inimii. „Razele

Röntgen ale lui Dumnezeu” ne vor străpunge pe deplin. Nimic nu va scăpa privirii Lui cercetătoare.

Trebuie să fie odată o judecată. Biblia confirmă aceasta. Sfințenia lui Dumnezeu o cere. Dreptatea o cere.

Biblia confirmă: Dumnezeu »a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul pe care L-a rânduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat dintre cei morți.« Cu alte cuvinte: judecata este tot așa de sigură ca și învierea lui Isus Hristos. Dacă El nu a înviat, atunci nu trebuie să ne facem gânduri cu privire la judecată. Dar El a înviat!

Sfințenia lui Dumnezeu o cere: El nu poate să treacă simplu cu vederea păcatul sau să-l trateze cu indiferență. Vina trebuie plătită, pocăința este premisa și pedeapsa trebuie ispășită.

Dreptatea o cere: nu toate facturile sunt plătite în viața aceasta. Rămân valabile crimele, datoriile neplătite, greșelile necorectate.

De aceea ar trebui să priviți în ochi realitatea judecății care va veni. Dar nu este suficient numai să acceptați aceasta ca fiind adevărat. Ar trebui să nu vă duceți la odihnă, până nu ați găsit pe cineva care să vă declare liber de vina dumneavoastră mare. Dacă nu reușiți să faceți aceasta, atunci veți sta în fața următorului adevăr îngrozitor – realitatea iadului.

Nu este nici un drum de mijloc

Iadul este o temă care ar trebui tratată cu cea mai mare sensibilitate, da, cu lacrimi. Omeneste vorbind mai bine am evita-o. Cel mai bine ar fi nici să nu gândim la existența iadului. Totodată ar fi mult mai comod să credem într-o împăcare universală, aceasta înseamnă, la faptul că oricine, chiar și diavolul, va fi cândva salvat. O altă posibilitate, pe care desigur noi am prefera-o mai degrabă, ar fi să credem că fiecare om va avea după moarte o a doua șansă.

Probabil ne-ar place și posibilitatea, ca oamenii care au trăit o viață rea, să nu mai trăiască, ci simplu să înceteze să mai existe veșnic.

Dar nu este la dispoziția noastră să alegem una din aceste posibilități. Biblia accentuează categoric existența iadului.

Domnul Isus Însuși a vorbit mai mult despre iad decât despre cer. Desigur, El credea în existența ambelor. Tot așa de sigur realitatea existenței iadului condiționează realitatea existenței cerului. O realitate este tot așa de reală ca și cealaltă.

Ciudat este că mulți oameni, care nu cred în existența iadului, vorbesc permanent că ceilalți vor ajunge odată acolo. Unde, deci? Într-un loc, care nu există?

Trebuie să fie un iad. Este așa cum a spus Clow: „Nicidecum nu poate fi așa, că este numai un singur loc pentru Maria și pentru Iuda, pentru cei care se căiesc și pentru hoțul care nu vrea să se căiască, pentru bărbații sfinți și femeile sfinte și pentru oamenii egoiști și cinici, plini de lăcomie și crime.”

Întrebarea clasică, prin care se încearcă să se dovedească general că nu există iad, spune: „Cum poate un Dumnezeu al dragostei să permită existența iadului?” Răspunsul este foarte simplu: Dumnezeu nu a creat iadul pentru oameni, ci pentru diavolul. Așa cum vom vedea în capitolul următor, El a plătit un preț mare pentru ca nici un om să nu trebuiască să ajungă

vreodată în iad. El a creat o posibilitate, ca să nu trebuiască să se meargă acolo, și această posibilitate El o oferă astăzi tuturor oamenilor.

Dar ce se întâmplă dacă eu resping calea și planul lui Dumnezeu? Atunci eu însumi mă decid pentru iad. O altă posibilitate nu există.

Oamenii raționali ar trebui să chibzuiască aceste afirmații și să recunoască că dacă ei resping oferta lui Dumnezeu, pământul acesta este singurul „cer” pe care ei l-au cunoscut vreodată.

Totul este plătit!

Acum venim la centrul și realitatea mântuirii centrală din istoria lumii: Golgota. Dacă un om trece pe lângă ea, a pierdut totul

Ce s-a petrecut pe Golgota?

Acolo a murit Creatorul pentru creaturile Lui. Fiul lui Dumnezeu fără păcat a murit pentru oamenii păcătoși. Păstorul cel bun a murit pentru oile pierdute.

Acum câțiva ani s-a povestit într-o tabără de tineret următoarea istorisire: într-o zi au aterizat unele ființe extraterestre pe pământ și au discutat cu oamenii. Nu a durat mult până s-a ajuns la o ceartă mare. Străinii au provocat pe adversarii lor, zicând: „Cu ce vă puteți lăuda voi oamenii?” Răspunsul a fost: „Cum, nu știți aceasta? Nu demult am aterizat pe lună.” „Oh, aceasta nu este nimic nou pentru noi. De mulți ani noi călătorim deja pe alte planete. Nu aveți altceva de oferit?” Și așa s-au continuat discuțiile. Orice ar fi spus oamenii, vizitatorii din univers puteau oferi mult mai mult. În cele din urmă un om a spus enervat: „Acum 1900 de ani a venit Dumnezeu pe pământ!” „E adevărat? Atunci să nu mai pierdem timpul! Duceți-ne repede la El!” Dar omul a trebuit să răspundă copleșit: „Nu putem. Noi L-am omorât.”

Astăzi noi știm că Domnul Isus nu este mort. El este un Salvator înviat, viu. Cu toate că istorisirea cu extraterestrii nu este conform Scripturii, totuși ea ne șochează într-un punct: Dumnezeu a venit acum 2000 de ani pe pământ în Persoana lui Isus Hristos. El a fost născut de fecioara Maria, a crescut în Nazaret și S-a prezentat oamenilor în timpul celor 30 de ani ai vieții Lui pe pământ ca Mesia – Împăratul lui Israel.

Dar El a fost disprețuit și desconsiderat. Atât cei puternici cât și poporul de rând L-au respins. În cele din urmă a fost trădat, prins și acuzat pe nedrept.

Cu toate că judecătorul Pilat nu a putut găsi nici o vină la El, L-a predat mulțimii revoltate, care L-a răstignit. Așa a murit El!

Dar moartea Sa are însemnătate mult mai mare. Dumnezeu a pus toate fărâdelegile noastre pe Fiul Său; El a murit ca Locțiitor pentru păcatele omenirii întregi. El a plătit pedeapsa pe care noi ar fi trebuit de fapt s-o plătim. El a murit moartea de care noi ar fi trebuit să murim.

Dar trei zile după moartea Sa El a înviat; El a biruit moartea, păcatul, iadul și pe diavol. Prin moartea Sa ca jertfă și învierea Sa minunată Dumnezeu ne-a creat un drum spre cer, fără să trebuiască să închidă ochii înaintea păcatelor sau să treacă simplu pe lângă ele. Isus a împlinit toate cerințele lui Dumnezeu. Noi am încălcat poruncile lui Dumnezeu. El a purtat pedeapsa pentru aceasta și a împlinit cerințele sfinte ale lui Dumnezeu.

Dar și aici numai realitatea morții Sale ca jertfă și a învierii Sale nu sunt destul. Noi nu suntem automat mântuiți. Darul trebuie primit, grațierea, salvarea de păcate trebuie primită prin credință. Lucrarea lui Isus Hristos este suficientă pentru toți, dar ea este numai atunci

efectivă când noi o primim. Dumnezeu nu va permite niciodată ca oamenii să ajungă în cer, care nicidecum nu vor să fie acolo. Pentru ei acolo niciodată nu ar fi cerul. Ei ar strica chiar bucuria celorlalți oameni de a fi în cer.

Isus Hristos a făcut lucrarea necesară pentru mântuirea noastră. Însă pasul următor trebuie să-l facem noi. Acesta este pasul cel mai important, pe care noi îl putem face, chestiunea cea mai importantă a vieții noastre, pentru a fi mântuiți.

Ora adevărului

Cum pot să fiu mântuit? Aceasta este o întrebare importantă, dacă este luată în serios.

Mai întâi trebuie ca dumneavoastră să aveți o cunoaștere profundă a vinovăției. Trebuie să vă fie clar, că dumneavoastră nu ați meritat nimic altceva, decât numai iadul. Cred că aceasta a vrut să spună Mark Twain, când a zis: „În cer se ajunge numai prin har. Dacă ar trebui să ajungi în cer pe merite, atunci acolo ar ajunge numai câinele tău și tu ar trebui să rămâi afară.”

În același timp la această cunoaștere profundă a păcatului la dumneavoastră trebuie să se găsească un veritabil dezgust față de păcat și prin aceasta o îndepărtare de el.

În al doilea rând trebuie să renunțați la gândul că vă puteți salva singur sau puteți contribui la salvarea dumneavoastră prin fapte bune sau prin caracterul dumneavoastră bun. Trebuie să veniți având concepția: „Nu am nimic de adus. Pot numai să mă recunosc vinovat și să mă bazez pe deplin pe harul lui Dumnezeu.”

În al treilea rând să credeți că Isus Hristos a murit ca Locțiitor pentru dumneavoastră. El Și-a vărsat sângele, ca să plătească pedeapsa pentru păcatele dumneavoastră. Dumneavoastră ar fi trebuit să muriți, însă El a murit pentru dumneavoastră.

În final trebuie să primiți prin credință pe Isus Hristos ca Domn și Salvator al dumneavoastră. Prin faptul că Îl primiți ca DOMN, mărturisiți că sunteți incapabil să vă trăiți viața și de aceea Îi predați Lui conducerea. Prin faptul că Îl primiți ca Salvator, exprimați că El este singurul care poate să vă salveze de păcatele dumneavoastră și de iad și în final să vă ducă în cer.

Faceți aceasta, vă puteți baza pe deplin pe autoritatea Bibliei, care explică că păcatele dumneavoastră au fost iertate, ați fost născut din nou și acum aveți viața veșnică. În Isus Hristos sunteți o făptură nouă.

Dacă până acum nu ați făcut aceasta, de ce nu o faceți acum? Mărturisiți-vă păcatele, credeți în Domnul Isus Hristos și treceți din moarte la viață. Dacă credeți că vă costă prea mult să deveniți creștin, fiți conștient cât costă să nu fi creștin.

Încotro mergem noi?

Să nu credeți, că dacă v-ați întors la Dumnezeu totul s-a terminat. Acesta este începutul. Este sfârșitul unui vechi capitol și începutul unui capitol nou – o realitate pe care o exprimați prin botez.

Până acum ați luat unele decizii importante. Dar este mult mai mult – mai multe realități, cărora trebuie să vă expuneți, și lucruri pe care trebuie să le faceți. Care sunt aceste lucruri?

Nu este timp de pierdut!

Ați observat deja, cât de scurt este timpul care vă mai rămâne de trăit, ca să apucați ocazia mântuirii. „Timpul, pe care îl avem, pentru a sluji Domnului, este scurt, și noi trebuie să-l folosim la maxim pentru cele mai bune lucruri.”

Aceasta este ca un ecou la cuvintele Domnului Isus Hristos. El spune: »Cât este ziua, trebuie să împlinesc lucrările Celui care M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze« (Ioan 9,4).

Toți oamenii lui Dumnezeu, care au lucrat pentru El, au făcut aceasta fiind conștienți de urgența lucrului lor. Slujitorul lui Avraam a zis: »Nu mănânc până nu voi spune ce am de spus« (Geneza 24,33). Amy Carmichael a explicat: „Cuvintele lui Dumnezeu sunt pe mine. Nu mă pot odihni până nu am făcut lucrarea și am dat socoteală de ea.” În alt loc ea a scris: „Numai 12 ore scurte – oh, niciodată să nu lăsăm să moară în noi gândul la urgența lucrării noastre.”

Un fabricant japonez de autoturisme a ales următoarea frază ca slogan de publicitate: „Suntem împinși”.

Credinciosul trebuie să fie călăuzit tot așa de gândul, cât de mult este încă de făcut și cât de puțin timp a mai rămas.

Cumpărat și plătit

Un alt gând, care trebuie să ne stăpânească pe noi ca creștini, este realitatea mântuirii. Unul din multele lucruri, care au loc, când un om devine creștin, este, că el a fost răscumpărat, aceasta înseamnă că el a fost eliberat prin Domnul Isus Hristos de sub sclavia păcatului. Cândva noi, ca și creaturi ale lui Dumnezeu, Îi aparținem. Dar noi am fugit de El și am devenit copii ai neascultării, până în momentul când Hristos ne-a răscumpărat. Acum noi Îi aparținem iarăși. Prețul răscumpărării noastre nu putea fi plătit cu bani, ci numai cu sângele prețios al lui Isus. Este un semn al harului deosebit de mare, că El a fost gata să plătească un preț așa de mare pentru oameni vinovați ca noi. Dar aceasta ne arată ce prețioși suntem noi în ochii Lui.

Dacă El ne-a cumpărat, atunci noi nu ne mai aparținem. Acum Îi aparținem pentru totdeauna. Când aceasta a devenit clar lui C. T. Studd, el și-a schimbat radical viața: „Știam, ce-i drept”, mărturisește el, „că Isus a murit pentru mine, dar niciodată nu am înțeles că, dacă El a murit pentru mine, eu nu îmi mai aparțin. Răscumpărare înseamnă să cumperi înapoi. Astfel eu, dacă Îi aparțin, sunt ori un hoț, care păstrează ce nu-i aparține, sau mă predau cu totul Dumnezeului meu. Când am cunoscut că Isus Hristos a murit pentru mine, nu mi-a venit greu să las totul în seama Lui.”

Apostolul Pavel ne amintește că noi nu ne mai aparținem, când spune, că noi am fost răscumpărați cu un preț. Teoretic noi putem înțelege totul și cu toate acestea să trăim o viață care nu-I aparține. Drumul, pe care trebuie să mergem, este de aceea acela că noi recunoaștem drepturile Lui și ne predăm cu totul Lui.

Arătați-mi pe Domnul dumneavoastră

În imperiul roman, unde cezarul era onorat, toți oamenii trebuiau să jure „cezarul este domnul”. Cine refuza aceasta era condamnat la moarte. Desigur creștinii nu puteau să fie de acord cu o astfel de blasfemie. Mărturisirea lor clară era: „Isus este Domnul”. Ei au murit pentru acest adevăr.

Noi nu suntem constrânși să omagiem un domnitor pământesc, dar noi suntem obligați să recunoaștem pe Isus Hristos ca Domn al nostru. De aceea El a murit și a înviat – ca să fie Domn. Și ca Domn El are toate drepturile.

Este însă inutil să-L recunoaștem ca Domn al nostru, dacă nicidecum nu-I aparținem. Noi nu putem mărturisi: „El este Domnul meu” și apoi în aceeași clipă spunem: „Nu așa, Doamne!”

Sunt mulți oameni, care ar primi pe Isus ca Salvator, dar nu sunt gata să-I predea domnia peste viața lor. În Biblie nu este nicidecum sprijinit un astfel de gând. Noi trebuie să venim la El fără nici o îngrădire. Nu există jumătăți de lucruri.

John Stott, care a descris încununarea reginei Abbey în Westminster, a spus, că scurt timp înainte să fie pusă coroana pe capul ei, a fost unul din momentele cele mai impresionante. „Arhiepiscopul de Canterbury, cel mai înalt cetățean al țării, a strigat de patru ori, în toate direcțiile, spre nord, sud, răsărit și apus: Sirs, aici este împărăteasa noastră. Vreți să-i dați onoare? Și cununa nu i-a fost pusă până când un strigăt afirmativ a răsunat din toate cele patru direcții.” John Stott a continuat: „Astăzi vă prezint pe Isus Hristos ca Împărat și Domn al vostru. Vreți să-I dați numai Lui onoarea?”

La această întrebare trebuie să răspundă fiecare care mărturisește că crede în El. A auzit deja Domnul răspunsul dumneavoastră afirmativ?

Constrâns de dragostea lui Hristos

Permiteți-mi să abordez o altă temă, care ar trebui să motiveze pe fiecare copil al lui Dumnezeu, „să facă cu adevărat istorie” pentru El. Mă refer la dragostea lui Hristos pentru dumneavoastră și pentru mine.

Priviți încă o dată așa: Cineva a murit pentru dumneavoastră. Și acest Cineva nu era un păcătos ca noi. El era Fiul sfânt al lui Dumnezeu, care a trăit din veșnicie într-o fericire netulburată. El va iubit așa de mult, că Și-a dat viața ca preț pentru răscumpărarea dumneavoastră. Și de ce v-a iubit așa de mult? Nu era meritul dumneavoastră. Nu era nimic la dumneavoastră, care să poată da naștere la această dragoste. Căci dumneavoastră erați dușmanul Lui. Dragostea Lui era pe deplin nemeritată.

Motivul pentru care El vă iubește este, că pur și simplu El este dragoste. Este natura Lui să iubească și dragostea are nevoie de un subiect. Dumneavoastră erați mort în păcate și fărădelegi. Dacă El nu ar fi luat inițiativa, dumneavoastră ați fi pierit pentru totdeauna.

Nimeni nu poate pătrunde dimensiunea acestei dragoste, lățimea ei, lungimea, adâncimea și înălțimea ei. Ea este pentru noi pur și simplu de nedescris. Orice încercare de a o descrie este sortită eșecului.

Credeți dumneavoastră încă, că El a murit pentru ca dumneavoastră să puteți trăi în continuare viața egoistă și păcătoasă de până acum? Nu, El a murit pentru ca dumneavoastră

de acum încolo să puteți trăi pentru El. Aceasta ar trebui să fie o realitate care să determine stilul de viață. Este ea pentru dumneavoastră?

Nu posesor, ci administrator

Încă nu am ajuns la sfârșit. Un alt gând de bază, cu care trebuie să ne preocupăm, este doctrina despre administrare. Aceasta înseamnă foarte simplu, că noi trăim să reprezentăm interesele lui Dumnezeu. Noi suntem administratorii Lui.

Tot, ce noi avem, Îi aparține – timpul nostru, aptitudinile noastre, bogățiile noastre. Foarte repede ne dedăm gândului că banii noștri, aptitudinile noastre, casa, autoturismul și familia ne aparțin. În felul acesta noi suntem stăpâni și decidem singuri. Cei mai mulți creștini gândesc în felul acesta. Dar ei se înșeală grav în privința aceasta. Noi aparținem Domnului nostru cu tot ce noi suntem și ce avem.

Întrebarea este: „Cum putem să folosim cel mai bine ceea ce El ne-a încredințat, ca să dăm onoare Numelui Său și să facem să înainteze interesele Sale?”

Într-o zi vom sta înaintea Domnului nostru și va trebui să Îi dăm socoteală despre ce am făcut. Atunci se va constata pentru ce am folosit aptitudinile noastre. Se va arăta dacă noi am risipit banii și timpul nostru în scopuri egoiste cu activități lipsite de importanță, care rămân fără nici un sens pentru planul lui Dumnezeu.

Ne vom înșela singuri, dacă credem că noi vom primi odată toată lauda divină. Într-o zi viața și lucrarea noastră pentru Domnul va fi descoperită așa cum au fost ele.

Ce preocupă inima lui Dumnezeu?

Dacă ne gândim cum ar trebui să ne modelăm viața, atunci să nu uităm că în jurul nostru mor bărbați și femei fără Hristos. Aceasta ar trebui să ne preocupe mult.

Eu ar trebui să-mi fac griji de neamurile mele, prietenii mei, vecinii, colegii, da, de toți oamenii. Domnul Isus ne-a învățat că noi ar trebui să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Aproapele meu este cel aflat în nevoie. Dacă îl iubesc cu adevărat, atunci voi face vedea cum este el binecuvântat. Eu voi aduce jertfe, pentru ca el să primească o Biblie și mai ales ca el să ajungă mântuit și să primească viața veșnică.

Este vorba de oameni. Lucrurile materiale nu sunt așa de importante. De aceea eu ar trebui să iubesc pe semenii mei mai mult decât orice lucru material.

Dacă viața mea trebuie să fie cu adevărat de valoare, atunci eu trebuie să devin unul care se preocupă de alții.

Viață pe o mină de aur

Ar fi îngrozitor dacă ar exista un medicament pentru cancer și nu s-ar spune niciunui om de pe pământ despre aceasta. Tot așa de grav sau chiar mult mai grav este, dacă se știe cum poți deveni liber de păcat și nu se spune celor pierduți.

A fost odată un călător pe trenul Long Island, care totdeauna mergea prin trenuri și spunea oamenilor (indiferent dacă cineva asculta): „Dacă cunoașteți pe cineva care este orb, spuneți-i de doctorul Blum. Eu am fost orb și el m-a vindecat.”

Când am făcut serviciul la marină, eram destul de timid când era vorba să spun altor oameni despre Domnul meu (o greșală pe care eu toată viața nu o voi putea uita). Într-o seară m-am dus la punctul nostru de bază ca să mănânc la cantină. În momentul acela era numai un bărbat acolo, un pilot, pe care vrem să-l numim cu pseudonimul băiatul Mack. El mânca tocmai carnea prăjită și totodată citea ziarul. Și eu am comandat o bucată de carne prăjită și am început la fel să citesc ziarul. Atunci deodată a fost așa ca și cum Domnul mi-ar spune direct, eu trebuie să vorbesc acum cu Mack despre viitorul lui. Desigur, lăuntric m-am împotrivit imediat și am scuzat teama mea, prin aceea că am spus lui Dumnezeu că el tocmai citește ziarul și de aceea nu ar fi bucuros să fie deranjat. După ce mi-a fost adusă carnea, am simțit din nou în mine această constrângere de a vorbi lui Mack. Dar am mâncat repede carnea, am citit ziarul și am sufocat acest gând.

În acea noapte Mack și copilul lui au făcut un zbor cu marfă pe țarmul de vest. Au aterizat în Flagstaff, Arizona, și apoi au decolat din nou. Scurt timp după aceea avionul a dispărut fără urme. Au fost trimise echipaje de căutare, dar nu s-a găsit nici o urmă a avionului DC-3. Au trecut săptămâni și luni, dar taina dispariției avionului nu a putut fi dezlegată.

În primăvara anului 1943 unii cercetași au văzut în munții din San Francisco, în afara Flagstaff, că din zăpadă ieșea coada unui avion. Când a venit poliția la locul prăbușirii au găsit cadavrul băiatului Mack și a copilului în dărâmături.

Desigur vă puteți imagina ce eveniment îngrozitor a fost acesta pentru mine. Am neglijat să dau mai departe unui om în ultima zi a vieții lui vestea bună despre Isus Hristos. Scurt după aceea am mers prin hangar și am văzut că o prelată era întinsă pe covertă. Doi funcționari cercetau încă o dată trupul lui Mack și a copilului lui, înainte de a le da celor dragi ai lor. Am fugit în camera mea, am căzut pe genunchi și am plâns. M-am rușinat îngrozitor și aveam mari muștrări de conștiință, deoarece știam răspunsul la întrebarea cea mai importantă din viață și nu l-am dat mai departe. Acum trebuie să trăiesc cu gândul că odată cineva va avea degetul îndreptat spre mine și îmi va reproșa: „Tu nu mi-ai spus!”

Desigur sunt unele lucruri, pe care necredincioșii le pot face tot așa de bine ca și noi. Dar noi suntem singurii care pot explica altora calea mântuirii. În acest sens noi suntem indispensabili. Noi ar trebui să lăsăm lumii să facă lucrurile pe care ea le poate face și noi să ne ocupăm cu problemele vitale. Nu este aceasta ceea ce Isus a spus: »Lasă morții să-și îngroape morții și tu du-te și vestește Împărăția lui Dumnezeu!«? (Luca 9,60) Pavel a spus, că el trebuia să vestească Evanghelia atât grecilor cât și iudeilor, deci tuturor oamenilor. De aceea el era gata s-o facă totdeauna.

Noi suntem datori tuturor oamenilor. Noi toți ar trebui să fim gata ca leproșii înfomețați din Vechiul Testament, care deodată s-au aflat într-un belșug de necrezut de hrană. Ei știau: »Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de vești bune și noi tăcem; dacă vom aștepta până la lumina zilei de mâine, ne va ajunge pedeapsa. Veniți acum și hai să dăm de știre.« S-au dus și au spus semenilor lor unde puteau să primească pâine.

Astăzi nu avem timp să stăm liniștiți.

Strigați de pe acoperișuri

Domnul Isus a spus: »Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit! Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.« (Matei 28,19.20)

Aceasta este o poruncă directă a Domnului înviat adresată ucenicilor Săi. Fiecare creștin ar trebui să fie înrolat într-un fel sau altul în lucrarea de evanghelizare. Singura întrebare, pe care noi trebuie să ne-o punem, este: „Suntem și noi ascultători?” Dacă Domnul Isus spune: »du-te«, spunem noi probabil „nu”? Sau dacă El spune: »Pe cine să trimit, cine vrea să se ducă?«, spunem noi atunci: »Iată-mă, trimite-mă?«

La planificarea vieții dumneavoastră ar trebui să vă întrebați: „Ce fac eu cu câmpul de misiune al lui Dumnezeu?”

Filmul vieții dumneavoastră încă nu s-a derulat

O ultimă temă cu care noi ar trebui să ne mai ocupăm; este scaunul de judecată al lui Hristos. Acesta este locul unde este evaluată lucrarea noastră. Acesta va fi o clipă de privire retrospectivă și de răsplătire.

Păcatele creștinilor nu vor fi puse acolo în discuție; această judecată a avut loc odată pe crucea Golgota. Pedepsa noastră a fost plătită, și Dumnezeu nu va mai cere o a doua plată. Nu există pericol dublu.

Dar acolo vor fi evaluate faptele noastre pentru Domnul și noi ori vom fi răsplățiți, ori vom suferi pierdere.

Scaunul de judecată al lui Hristos nu este ca un tribunal unde judecătorul condamnă călcările de lege. Este mai degrabă ca o acordare de premii, la care judecătorii acordă locul întâi, locul doi și locul trei, și laudă pe alții.

Cu toate că scaunul de judecată al lui Hristos nu trebuie să ne inspire teamă, totuși ar trebui să trezească în noi dorința de a bucura pe Domnul în toate lucrurile și să ne alcătuim viața așa fel, ca ea să aibă valoare pentru veșnicie. „Viața noastră ar trebui trăită în lumina veșniciei. Unde vom fi noi, dumneavoastră și eu, într-o sută de ani? Noi ar trebui să învățăm să trăim pentru lumina care luminează și descopere totul, care va lumina în toate motivațiile noastre și în toată existența noastră, cu mult mai luminoasă și mai clară decât luminează o rază Röntgen corpul nostru.”

Un moment de respirație pentru recapitulare

Să facem o scurtă pauză, ca să respirăm profund, ca să repetăm cele învățate. Ne-am făcut gânduri cu privire la evenimentele și problemele de viață cele mai importante, de care noi toți ar trebui să ținem seama, ca să alcătuim util viața noastră.

Timpul este scurt. El se apropie de sfârșit. Noi ar trebui să facem din fiecare minut un minut prețios.

Noi nu ne aparținem nouă înșine. Hristos ne-a răscumpărat la cruce. Acum Îi aparținem.

Isus este Domnul. Ca Domn El are dreptul pentru domnia absolută în viața noastră. Este la îndemâna noastră să I-o acordăm.

Noi suntem administratori. Tot ce avem Îi aparține. Noi suntem responsabili să administrăm lucrarea Lui în așa fel ca ea să-L onoreze și să facă să înainteze interesele Sale.

Bărbați și femei din jurul nostru se pierd. Noi ar trebui să purtăm grijă de ei și să nu ne lăsăm copleșiți de lucrurile materiale, în timp ce salvarea sufletelor este pusă în joc.

Noi avem răspunsul la nevoile lumii. Este îngrozitor să cunoști răspunsul și să nu-l dai mai departe. În privința aceasta suntem datori tuturor oamenilor!

Porunca de misiune este încă misiunea clară dată de Hristos. Fiecare creatură a lui Dumnezeu este ori un misionar ori un câmp de misiune. Isus a spus: »Du-te!«

Curând vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Ceea ce va avea atunci importanță ar trebui să determine deja și acum viața noastră.

Acestea sunt realitățile. Întrebarea este: ce facem noi cu ele?

Sunt trei posibilități:

În primul rând ne putem planifica viața potrivit aptitudinilor noastre, aceasta înseamnă să facem ce voim.

În al doilea rând ne putem trăi viața, așa cum vine, să înotăm împreună cu curentul.

În sfârșit, putem să ne predăm viața în totalitate lui Isus Hristos și să-I lăsăm Lui conducerea.

Să privim mai detaliat aceste trei posibilități și apoi să decidem pe care vrem s-o aplicăm.

Planul A: Să trăiești propria viață

Pentru această posibilitate se decid cei mai mulți oameni. Ei au încredere nelimitată în înțelepciunea proprie și aptitudinile proprii. Se alcătuiesc planuri mari, care nu au voie să fie deranjate de nimic. Realizarea lor este urmărită cu îndârjire.

Să ajungi la bani

Este un om, care vrea neapărat să aibă avere. Aceasta îi oferă perspectiva împlinirii. Niciodată el nu primește destul.

El uită proverbul roman, care spune că banii sunt ca apa mării; cu cât bei mai mult, cu atât ești mai însetat.

El uită că lăcomia este ca și cum ai apuca cu mâna un cablu electric; este greu să te desprinzi de el.

El uită că Noul Testament nu spune nimic bun despre strângerea de bogății. El spune că este greu pentru un bogat să intre în Împărăția cerurilor. El spune că iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor. El spune că lăcomia este închinare la idoli. El ne atenționează să nu strângem comori în lumea aceasta.

În mitologia greacă se poate citi cum o tânără a fost ademenită de bani. Atlanta a făgăduit să se căsătorească cu un bărbat numai atunci când el o va învinge în întrecerea la fugă. Oricine va pierde cursa va trebui să moară. Înainte să înceapă alergarea, Hippomenes a primit trei mere de aur de la Aphrodita. În timpul cursei el a lăsat din când în când un măr să cadă. Atlanta, care s-a oprit să ia merele, a rămas astfel în urmă și a pierdut cursa.

Un copil al lui Dumnezeu este totdeauna în pericol să fie abătut de merele de aur. El uită foarte repede, că bogățiile spirituale sunt de fapt adevăratele comori. Aceasta este foarte bine prezentat în istoria omului cel mai bogat din valea Harold Wildish.

Un om bogat a locuit într-o casă mare și frumoasă pe un munte înalt. De la fereastra lui putea privi peste valea verde parcelată în multe ferme, și deseori spunea: „Toate acestea îmi aparțin”. Avea tot ce se putea cumpăra cu bani, dar era singur. Niciodată nu și-a plecat genunchii să se roage, niciodată nu a citit Biblia și niciodată nu s-a dus la Biserică.

Omul lui cel mai important era sărac, el trăia cu soția și copiii într-o colibă mică. Căminul lor era însă un loc de bucurie și pace. Fiecare îl cunoștea pe John ca om temător de Dumnezeu. Era auzit deseori cum se ruga, atunci când mergea la capelă.

Într-o dimineață la micul dejun, a sunat la ușa omului bogat. El s-a întrebat cine ar putea fi așa de dimineață, a deschis ușa și a văzut pe John, care stătea foarte timid înaintea ușii.

„Nu este ceva în ordine cu caii, John?”

„Nu, nu despre aceasta este vorba, dar pot să vă rog să-mi acordați un moment?”

„Desigur, intră!”

Și apoi au stat față în față acești doi oameni așa de diferiți unul de altul.

„Am sentimentul că trebuie să vorbesc cu dumneavoastră”, a spus John, „căci noaptea trecută am avut un vis îngrozitor, și m-am gândit să vi-l povestesc.”

„Desigur, povestește-mi visul tău.”

„Am visat că Dumnezeu ar fi vorbit cu mine și mi-ar fi spus că cel mai bogat om din vale va muri în noaptea aceasta la miezul nopții. Sper să nu vă supărați pe mine, dar am simțit că trebuie să vă spun aceasta.”

„Ah, John, mie îmi merge bine. Nu-ți fă griji. Și în afară de aceasta, eu nu cred în visuri.”

John s-a întors să meargă la lucrul lui. Scuzându-se a mai spus încă o dată: „M-am gândit să vă spun.”

Omul bogat s-a dus înapoi și a privit peste vale. „Nebun bătrân ieșit din minți. Ce prostie. Mie îmi merge foarte bine.”

Către ora 10 s-a lăsat dus la medic în oraș. După o consultare amănunțită, medicul i-a spus: „Sunteți foarte sănătos. Vă dau încă 20 de ani.”

„Și eu m-am gândit la fel”, a spus omul bogat. „Ce-ar fi, domnule doctor, dacă în seara aceasta ați veni să mâncăm împreună? După aceea am putea să stăm comod în jurul focului ... Veniți vă rog în jurul orei 19.”

Toată ziua a încercat să se ocupe cu afacerile lui sau cu lucruri deosebit de frumoase. Nu putea însă să uite cuvintele: „Omul cel mai bogat din vale va muri la miezul nopții”.

A fost ușurat când a venit medicul. Au mâncat o mâncare copioasă, au băut în stil mare vin și în cele din urmă au stat comod în jurul focului la discuții.

Către ora 11 medicul a vrut să plece, dar omul bogat l-a constrâns să rămână până la miezul nopții.

După aceea a deschis ușa și stătea pe covorul unde John a spus acele cuvinte de rău augur: „Omul cel mai bogat din vale va muri în noaptea aceasta.”

„Nebun bătrân ieșit din minți, mie îmi merge foarte bine”, și-a mai zis încă o dată și a mers la culcare.

La ora 0:30 a sunat la ușă. A îmbrăcat repede un halat de dimineață peste pijama și a vrut să deschidă ușa. S-a gândit că medicul uitase ceva.

Atunci a văzut o fetiță plângând cu părul complet răvășit.

„Ce s-a întâmplat, cine ești tu?”

Cuvintele veneau printre sughituri. „M-a trimis mama la dumneavoastră. Tata a murit la miezul nopții. Ea mi-a zis să vă spun.”

„Ce, John? O, îmi pare așa de rău! Spune-i că mâine dimineață voi veni imediat la ea.”

Fetița s-a întors plângând și a dispărut în noapte. El a închis ușor ușa și s-a așezat iarăși pe covor. În inima lui s-a ridicat un strigăt: „O, Dumnezeule, cât de prost am fost. Era John, cel temător de Dumnezeu, bogat în credință, dragoste și pace, care a trebuit să audă chemarea Ta. El a fost cel mai bogat om din vale.”

Este comic, că oamenii care trăiesc numai pentru banii lor nu vor să aibă semnul unui dolar pe piatra lor funerară. Ei se decid mai dinainte pentru o cruce sau steaua lui David, care amintesc de „evlavia” lor și nu de lăcomia lor. Așa cum o monedă ținută înaintea ochiului poate acoperi soarele, tot așa banii, ținuți înaintea sufletului pot stinge gândurile la Dumnezeu. Să trăiești pentru bani este o stradă înfundată. La înmormântare nu sunt care blindate. Nu vă puteți lua banii cu dumneavoastră.

Cine trăiește pentru bani onorează dumnezeul fals și nu are adevărata viață în inimă.

Cât trebuie să ai, ca să fie suficient?

Un alt fel de a-ți forma viața este să strângi tot felul de bogății – nu neapărat bani, ci bunăstare sub orice formă. Unii își doresc mult o casă mare cu swimming pool, ambarcație de curse, rulotă, obiecte de artă, porțelanuri scumpe, tacâmuri de argint, podoabe, animale, mobilă scumpă, încăpere pentru hobby și o mulțime de autoturisme la intrarea în curte.

Tolstoj relatează despre un bărbat care avea o foame de nepotolit pentru mai mult pământ. El a auzit că în Bashkirs ar fi pământ de cumpărat. Pentru 1000 de ruble putea să cumpere atât pământ cât putea el să meargă într-o zi (de la răsăritul și până la apusul soarelui). A pornit la drum și a făcut multe curbe pe câmp. Unde vedea un teren bun făcea un înconjur.

După masa târziu a observat că a făcut prea multe înconjururi și a luat-o la fugă, până în cele din urmă a ajuns la punctul de plecare. Când tocmai asfințea soarele a venit gâfâind și epuizat. După aceea s-a prăbușit și a murit. L-au înmormântat într-un mormânt plan – mai mult pământ nu îi trebuia.

E. Stanley a relatat despre un alt bărbat, care putea să-și împlinească orice dorință. „El voia o casă și imediat a primit-o cu toate cele necesare, inclusiv servitori la ușă. Dorea un autoturism și imediat la avut împreună cu șofer.

La început aceasta i-a fost foarte plăcut, dar curând și-au pierdut atracția și și-a zis: „Vreau altceva. Vreau ca eu însumi să realizez ceva, să fac eu însumi ceva. Doresc mai bine să fiu în iad, decât aici.”

Și însoțitorul lui l-a întrebat atunci: „Ce crezi tu, unde te găsești?”

Adevărul este că mulți oameni se află în „iadul materialismului”, sfărtecați de nesiguranță, plictiseală, nemulțumire și lipsă de bucurie.

O femeie bogată din Minnesota privea prin fereastra locuinței ei și a văzut în depărtare un foc care se extindea. S-a uitat din ce direcție bate vântul și s-a liniștit când a văzut că vântul bătea în direcție opusă casei ei. Dar curând vântul și-a schimbat direcția și focul a venit spre casa ei. S-a hotărât să salveze averile ei cele mai valoroase. A alergat într-o cameră și și-a umplut brațele, a alergat în altă cameră, de unde a luat alte lucruri. Așa a continuat, până a

venit momentul să fugă. Când a părăsit casa, avea într-o mână o găleată cu iaurt, în cealaltă o bucată de șuncă începută.

Când Samuel Johnson a fost condus printr-o grădină splendidă, a spus disprețuitor: „Aceasta este ceea ce îl face pe om așa de greu să moară.”

Ne este clar, că strângerea de bogăție nu este drumul bun pentru formarea vieții. Să privim mărturia unor oameni care au găsit drumul cel bun.

William C. Burns a spus: „Cel mai frumos pentru un creștin este, ca el să aibă puține dorințe. Dacă cineva are pe Hristos în inimă și cerul înaintea ochilor, și are numai atâta onoare că îi ajunge să îl conducă sănătos prin viață, suferința și îngrijorările îl vor deranja puțin. Un astfel de om are puțin de pierdut.”

Stilul de viață al lui David Livingstone era: „Nimic din ceea ce am sau din ce voi avea cândva să nu aibă importanță pentru mine, în afară de lucrurile referitoare la Împărăția lui Dumnezeu. Toate trebuie să slujească numai pentru a mări onoarea Aceluia care este speranța mea pentru timpul de acum și pentru veșnicie. Harul și puterea, care mă ajută să țin cu credincioșie la această hotărâre să se înmulțească din belșug în mine, pentru ca interesele mele să corespundă totdeauna intereselor Domnului meu.”

Watchman Nee a scris: „Nu vreau să țin nimic pentru mine, ci predau totul Domnului.”

Hudson Taylor a explicat că el se bucură de luxul de a trebui să poarte grijă numai de puține lucruri.

A. W. Tozer a hotărât: „Să nu posed nimic!”

În final Macolm Muggeridge: „Când privesc în urmă în viața mea, recunosc că numai atunci am fost cu adevărat fericit când am trăit în simplitate și modestie; o cameră mică cu un scaun, o masă, fructe și orez, o colibă mică sau un cort – astfel de împrejurări au produs în mine o bucurie pe care niciodată altfel nu am avut-o.”

Și să mergem mai departe

Din păcate este posibil să acordăm în viață primul loc unei anumite preocupări. Este posibil să așezăm pe tron o grupă sau un club în locul lui Isus Hristos. Este posibil ca pentru bani să se facă ceva, pe care niciodată nu l-am face, dacă ar fi pentru Domnul.

Instituțiile au ceva în ele însele, ele momesc pe oamenii cu înaltă calificare. Ele le oferă titluri impresionante și sunt plătite cu sume mari de bani. În același timp cer tot mai mult din timpul personal și din propria viață. Ele iau totul din om și curând ajungi „să fi bun numai pentru halda de gunoi”.

Un creștin însă este născut pentru o activitate mai mare decât să fie numai „un mic funcționar într-o întreprindere temporală”. Nu este suficient „să te naști ca om și să mori ca comerciant cu alimente”.

Cu câțiva ani în urmă Billy Graham a spus într-o predică misionară: „Când lui John Mott, marele bărbat de stat misionar de la Calvin Coolidge i s-a oferit funcția de ambasador al Japoniei, el a răspuns: „Domnule președinte, de când Dumnezeu în timpul studiului meu m-a numit ambasador al Său, eu sunt surd pentru orice alte oferte.”

Când Standard Oil Company din Orientul îndepărtat a căutat un bărbat ca reprezentant al ei, ea a ales un misionar. Ea i-a oferit 10000 de dolari – și el a refuzat; apoi 25000 de dolari – și el a refuzat; apoi 50000 de dolari – și el a refuzat. În cele din urmă l-au întrebat: „Ce se

întâmplă, din ce cauză nu acceptați oferta noastră?” Atunci el a răspuns: „Prețul oferit de dumneavoastră este în ordine, dar job-ul este prea neînsemnat. Dumnezeu m-a chemat să fiu misionar.”

J. Sidlow Baxter a povestit istoria energică a unui bărbat, al cărui lucru era așa de important și răpea mult timp, că în viața lui nu mai era loc pentru Dumnezeu. El a obținut tot ce și-a dorit. Dar când era pe moarte, a spus foarte încet: „Cumva Isus dorea să-mi spună ceva, dar multele lucruri din viața mea, care mereu au fost mai importante pentru mine, au sufocat vocea Sa.”

Aici ar trebui să rămânem un moment mai îndelungat. Cele spuse ar putea da impresia unor cititori, că este greșit pentru un creștin să aibă o meserie, o profesie sau vreo altă ocupație pământească. Aceasta este desigur absurd. Normal este și pentru un credincios să lucreze, ca să-și câștige existența și să îngrijească de familie. Greșit este însă când profesia devine lucrul cel mai important în viață și lucrarea Domnului are importanță de rangul doi.

Dimensiunea, pe care cariera profesională o poate ocupa în gândirea unui om, devine clară din experimentul în care a fost implicat un cercetător renumit în lucrarea sa de cercetare, așa cum este obișnuit, cu privire la musculița de oțet.

Când acest savant a ținut nu demult o prelegere publică, în care el a mărturisit pe Dumnezeu, unul din colegii lui s-a supărat. Ea a zis: „Imaginați-vă, se părăsește lucrarea cu musculița de oțet și se dedică lui Dumnezeu!”

Noi trebuie să vedem deosebirea dintre chemare și profesie. Chemarea noastră constă în aceea de a reprezenta interesele lui Hristos pe pământ și de a înainta lucrarea Sa. Pavel a fost chemat ca apostol, în afară de aceasta era făcător de corturi; dar aceasta nu era chemarea lui. El făcea corturi, ca să-și câștige pâinea zilnică.

De fapt preocuparea noastră are o însemnătate mult mai mare decât numai de a câștiga întreținerea vieții noastre. Ea poate fi tot așa o parte esențială a mărturiei noastre. Masa noastră de lucru sau bancul de lucru poate deveni un amvon, unde noi dovedim prin cuvânt și faptă că există o diferență. Prin hărnicie, sinceritate și o personalitate asemănătoare cu a lui Hristos prezentăm altora trăirea Evangheliei.

Preocuparea noastră poate fi în afară de aceasta un mijloc de a sprijini lucrarea mondială a Domnului prin darurile noastre de jertfă.

Pericolul cel mai mare este numai atunci când profesia devine punctul central. Un creștin trebuie să învețe să spună: „Până aici, și nu mai departe!”

Oferirea de titluri

Sunt și oameni care renunță la bani și la bunuri materiale, pentru ca în locul acestora să aibă înaintea ochilor renume și onoare ca țintă a vieții. Astfel de oameni aleargă după umbră. Ei ar trebui mai bine să se gândească în liniște cât de repede vom fi uitați după moartea noastră. Cine mai cunoaște numele străbunicilor săi; mulți nu vor mai recunoaște nici măcar numele bunicilor lor. Sunt puțini care pot numi ultimii zece vicepreședinți ai Statelor Unite.

Și ce să spunem noi despre „onoarea în lumea aceasta”? Omul folosește toate forțele lui ca să câștige o decorație, un trofeu neînsemnat sau o diplomă. După câțiva ani se decolorează și îngălbenesc, sunt puse în podul casei și în cele din urmă ajung la grămada de gunoi. Odinioară

Napoleon a ținut în mână câteva decorații ale sale și a strigat: „Cu acestea aș putea ridica un imperiu.”

Michael Griffith ne întreabă: „Ce vom putea noi prezenta cândva la sfârșitul vieții noastre? Se va măsura după micile răsplătiri, după succese, diplomele, pocale de argint, care mărturisesc despre vitejia sportivă, după medaliile câștigate, anunțuri în ziare, titlurile de doctor obținute, poziția noastră în comunitatea locală, anunțul mortuar și un mormânt bine îngrijit? Este aceasta toată însemnătatea vieții noastre?”

Nu la întâmplare a sfătuit Rudyard Kipling studenții din ultimul an de la universitatea McGill să nu năzuiască atât de mult după bani, onoare și prestigiu. El a spus: „Într-o zi veți întâlni pe cineva care nu se va interesa de niciunul din aceste lucruri, și atunci veți observa cât de săraci sunteți voi de fapt.”

Și Freddie Prinze a căutat onoarea și prestigiul lumii acesteia. La vârsta de 23 de ani părea realmente așa, că totul decurgea cel mai bine în favoarea lui. El a primit unul din cele mai bune roluri în show-ul de afaceri 1977 pentru a putea participa la sărbătoarea de gală a viitorului președinte.

Însă artistul a văzut că unul din lucrurile cele mai decisive în viața lui nu era în ordine. Un prieten apropiat a spus: „Freddie nu mai putea fi satisfăcut de nimic. Mereu întreba: „Aceasta este totul?” Zdrobit și descurajat în cele din urmă și-a pus pistolul la cap și a tras. Poliția a găsit o notiță, pe care el a lăsat-o, „eu nu am mai putut”. Era ceea ce unii numesc sfârșitul rapid al unei cariere fulger.

Howard Huges a obținut glorie și popularitate în viața sa. El a fost unul din cei mai bogați și puternici oameni din lume. În timpul său de „apogeu” era un tipic erou american, un aviator îndrăzneț, un neobosit hobbist și savant. El poseda o firmă de apărare (Hughes Aircraft), o societate de transport aerian (TWA) și nenumărate firme mici. Averea lui a fost evaluată la 2,3 miliarde de dolari. Însă în ultimi ani ai vieții lui viața lui a devenit întunecată, lipsită de bucurie, dementă, el a devenit captivul propriei frici și slăbiciuni. Odinioară viguros și totdeauna în mișcare, acum își neglija înfățișarea exterioară și sănătatea, până când în cele din urmă a devenit o ființă de compătimit.

Un biograf l-a descris ca fiind „un bărbat maltratat și chinuit, care tot mai mult s-a neglijat pe sine, uneori apărea ca nebun și a trăit fără confort sau bucurie în condiții de închisoare”. A fost dependent de droguri, înfățișarea lui era îngrozitoare și starea lui de sănătate înspăimântătoare. Așa a murit la 5 aprilie 1976 ca miliardar singuratic – și a părăsit totul.

Peste câțiva ani, când se va numi numele Freddie Prinze sau Howard Hughes, se va întreba: „Cine a fost acesta?” Nimeni nu îi va mai cunoaște.

Gloria și onoarea lumească face pe oamenii care năzuiesc după ea să ajungă ratați. Există mai mult pentru care se merită să trăiești – mult mai mult!

„Oglinjoară, oglinjoară, ...”

O altă posibilitate este să trăiești pentru propriul corp. Este de exemplu o femeie a cărei viață este un salon cosmetic. Ea trăiește într-o lume plină de umbre de pleoape făcute cu fard, rimel, gene artificiale, păr vopsit, sprâncene smulse, lifting, parfum, alifie și creme. Masa de toaletă este altarul ei.

Aceasta îmi amintește de un tablou intitulat „Totul este deșertăciune”. La prima vedere se vede o femeie tânără simpatică șezând la masa ei de toaletă, privindu-se cu admirație în oglindă. Dar la o privire mai atentă se observă numai un cap urât. Ce nebunie să trăiești numai pentru corp, care și așa în câțiva ani nu va fi decât un schelet.

Desigur și un bărbat cade decădea unei astfel de obsesii de frumusețe. El trăiește așa ca și cum ar fi făcut contract cu camera de baie. Acolo își aranjează cu multă osteneală părul. Cheltuiește o avere ca să întârzie procesul său de îmbătrânire. Slăbește, nu din cauza sănătății, ci ca să corespundă tipului macho. Poartă blugi marcă și lanțuri bătătoare la ochi și podoabe scumpe. Cămașa lui deschisă îi arată pieptul păros, prin care el vrea probabil să dovedească că este un adevărat bărbat. Încearcă cu toate mijloacele să atragă atenția asupra sa. Și el numește aceasta „viață”.

Dar este cu adevărat viață? Este aceasta totul?

Căutarea plăcerilor

În această grupă de oameni vrem să numărăm și pe aceia care vor să trăiască pentru plăceri, călătorii, mâncare și distracții. Această străduință ia deseori proporții mari.

Din aceasta fac parte de exemplu adoratorii unei mingi mici albe, pe care o gonesc pe mari suprafețe verzi.

Dar și turiștii, care călătoresc permanent dintr-o țară în alta cu autobuzul și avionul, înghit cu lăcomie obiectivele turistice, fotografiază pe metri de peliculă, vin acasă și plictisesc pe prietenii lor cu istorisiri (și diapozitive) despre faptele lor eroice.

Sau aceia al căror singur dumnezeu este stomacul. Această ultimă grupă este caricaturizată într-un mod de neuitat de către E. Stanley Jones. El scrie: „La bordul unui vapor am văzut două persoane foarte corpulente, care erau foarte supărate pe stewardesele mesei lor, deoarece acestea se pare că nu le-au acordat suficientă atenție. Se pare că se temeau că vor suferi de foame în călătorie. Apetitul lor era singurul lucru important pentru ei. Nu i-am văzut niciodată citind un ziar sau o carte. Între mese așteptau pofticioși masa următoare. Într-o seară i-am văzut iarăși stând și privind în gol, când deodată o idee fulger a strălucit de la omul absent. S-a dus la lavița șemineului și a ridicat vasele, a privit în ele și s-a întors apoi spre soția lui cu noutatea: „Sunt goale.”

Aproape mi-a venit să izbucnesc în râs. El avea dreptate: ele erau cu adevărat goale, dar nu numai vasele. Ci și capetele și sufletele acestor doi oameni erau goale. Ei aveau mult în portmoneul lor de bani, dar aveau puțin în ei înșiși; și aceasta era pedeapsa lor.”

Probabil ar trebui să punem pe lista acestor oameni fără minte și pe aceia care își risipesc timpul vieții înaintea televizorului. (De altfel, de ce televizoarele sunt numite și „ecranele prostiei”?) Ei trăiesc într-o țară de vis unde se află numai oameni care arată bine, personalități marcante, care se reazemă pe un autoturism decapotabil rapid. În generația noastră nu a avut nimic influență mai defavorabilă asupra vieții spirituale ca televizorul. A avut influențe pustiitoare. Este plin de sex, păcate, crimă și violență. Ne aduce în cameră relații extraconjugale, prostituție, homosexualitate, incest, divorț, adulter și sadism. Dintr-o dată orice formă de viață este prezentată ca bună și corectă. Prin glorificarea celor mai rele părți ale omului televizorul aduce decăderea morală în casă.

Educatorii știu că televizorul reduce capacitatea de asimilare a copiilor, îngreșește capacitatea lor de citire și scriere și prin aceasta influențează rezultatele școlare. Școlile duminicale au greutăți, dacă ele vor să concureze cu televizorul. Familiile, care de fapt ar trebui să meargă la orele de strângere laolaltă, sunt captivate de televizor.

Este clar, că niciunul care își petrece timpul liber aproape numai înaintea televizorului sau cu jocuri video nu va putea vreodată să facă mult pentru Dumnezeu.

Să te concentrezi asupra familiei

Ca ultimă posibilitate de a-ți forma viața trebuie să numim aici și posibilitatea de a concentra totul numai asupra familiei. Desigur căsnicia și familia sunt două din cele mai mari daruri ale lui Dumnezeu pentru noi. Ele sunt voia Sa pentru majoritatea oamenilor.

Dar pentru unii oameni familia este lucrul cel mai important din viață. Deseori în ziua nunții se ia la revedere de la Isus Hristos de către aceia care până în acel moment aveau încă țelul și visau despre o viață care să fie jertfită în totalitate Domnului. Atunci deodată se preocupă numai cu cele referitoare la familie. Ca într-un zbor în picaj dispare toată râvna pentru Dumnezeu.

Fetele tinere sunt deseori entuziasmate de lucrarea în misiune. Dar când s-au căsătorit, dorința după odihnă și un cămin propriu devine mult mai mare. Pentru propria siguranță și a copiilor trec pe prim plan cu totul alte preocupări. Dacă soția în viața unui bărbat este mai importantă decât Hristos Însuși, atunci el, în ceea ce privește slujba pentru Domnul, nu mai poate fi un rob folositor.

Desigur aceasta poate avea loc la ambele părți. Și o femeie motivată spiritual poate fi împiedicată în slujba ei pentru Domnul prin lăcomia, egoismul și senzualitatea bărbatului.

Într-o seară Spurgeon încă tânăr s-a dus cu logodnica lui la Exeter Hall, unde trebuia să vorbească înaintea unei mari mulțimi. Când a sosit, s-a gândit numai la marea responsabilitate pe care o avea de a aduce oamenilor Vestea bună. S-a înghesuit prin mulțime și nu a mai fost atent la Susan Thompson. Când a terminat predica și-a dat seama că el nici nu a văzut-o în public; deci s-a dus la ea acasă. Ajuns acolo, a aflat că ea nu voia să-l vadă. Dar el a insistat. Și așa s-a ajuns ca mai târziu, după ce s-a scuzat, să explice: „Noi ar trebui mai bine să clarificăm mai întâi unele lucruri. În primul rând eu sunt slujitorul Domnului meu. El trebuie să stea totdeauna pe primul loc, și eu doresc să-mi împlinesc obligațiile față de El totdeauna mai întâi. Eu cred, că noi vom trăi foarte fericiți împreună, dacă tu ești gata să ocupi locul al doilea în viața mea. Dar tu trebuie să stai totdeauna înapoia Lui. Datoria mea față de El este totdeauna pe primul loc!”

Cândva mai târziu doamna Spurgeon a spus că în seara aceea ea a învățat că în viața soțului ei era cineva care ocupa locul întâi. Pentru ea era rezervat locul al doilea.

Pentru unii creștini educarea copiilor este lucrul cel mai important. În Biblie se relatează despre un bărbat, care avea 30 de fii, 30 de fiice și 30 de nurori. Probabil spera că un număr mare de urmași va corecta propriile greșeli și eșecuri.

Desigur este bine și corect să ai copii. Nu este corect dacă copii influențează negativ deciziile noastre, ca prin aceasta lucrarea pentru Domnul să aibă de suferit. Nici măcar familia nu trebuie să aibă întâietatea înaintea voii lui Dumnezeu sau să ne rețină, când El cere ceva de la noi.

Biblia învață clar responsabilitatea mare atât a soților, soțiilor cât și a părinților și copiilor. Deasupra tuturor însă stă cerința, că Hristos trebuie să ocupe totdeauna primul loc.

Ce este deci cu planul A?

Am văzut ce priorități putem pune în viață, atunci când noi înșine le luăm în mâini. Putem trăi având ținta de a deveni bogați, de a aduna bunuri materiale, de a avea succes în profesie, de a năzui după lauda și onoarea lumii, de a avea grijă de trupul nostru, de a căuta bucurie, de a putea călători, de a avea distracții sau de a întemeia o familie.

Sunt acestea țeluri de valoare, dacă ne gândim la scurtimea vieții și ne amintim că noi nu ne aparținem, că Isus este Domnul și noi suntem administratori, că bărbați și femei mor în jurul nostru și noi avem răspuns la întrebarea lor cea mai importantă, că Domnul ne-a dat misiunea să vestim Evanghelia și că noi în curând va trebui să dăm socoteală înaintea scaunului Său de judecată?

Să trăiești după acest plan A ar fi așa ca și cum eu aș vrea să așez iarăși șezlongul pe puntea Titanicului care se scufundă, sau ca și cum aș pune tablouri într-o casă care arde. Ar fi așa, ca și cum eu aș ține cu îndârjire la lucrurile secundare, ca și cum m-aș târî în loc să zbor. Noi am fi sclavi în loc de împărați, am trăi ca și cum ne-am ocupa cu lucrurile cele mai neînsemnate.

Am fi așa cum George Appley a scris despre E. S. Jones: „Când prietenii lui cei mai apropiați și neamurile lui s-au strâns la patul lui, ca să audă ultimele cuvinte ale lui, ei au auzit numai o șoaptă: „Nu distrugeți butucii de trandafiri”. El a trăit într-o lume plină de tufe de trandafiri, era o lume frumoasă, dar numai aceasta nu a fost de ajuns. El era încătușat de interese, care pentru un copil al veșniciei sunt prea neînsemnate.” Oamenii care se hotărăsc pentru planul A în vreo formă oarecare sunt captivii gândurilor care sunt prea neînsemnate pentru adevărații împărați.

Planul B: Să înoți în direcția curentului

Este un al doilea drum de a forma viața, și anume acela de a rămâne totdeauna pasiv, orice ar veni. Un astfel de om merge pe drumul rezistenței minime. El înoată în direcția curentului și niciodată nu se apucă cu hotărâre de un lucru. Acest om poate fi comparat cu un termometru, nu însă cu un termostat. El arată temperatura mediului în care trăiește, dar nu întreprinde nimic s-o influențeze într-o formă oarecare.

El nu s-a rugat niciodată în felul în care s-a exprimat Amy Carmichael: „Nu mă lăsa să mă scufund asemenea unui bolovan. Fă-mă uleiul Tău în focul lui Dumnezeu.” El se aseamănă cu un astfel de bolovan. Cu toate că a fost creat după chipul lui Dumnezeu, lui îi este suficient să fie ca un bolovan.

El nu lasă urme în nisipul timpului. Când înaintează este ca și cum n-ar fi fost niciodată.

El este un om fără năzuințe spirituale. Probabil odată și-a fixat țeluri mai îndepărtate sau mai apropiate, dar îi lipsește voința să biruiască trândăvia. El lucrează ca să câștige bani, să poată cumpăra mâncare, ca să primească putere pentru a lucra, ca să câștige din nou bani, ca să poată cumpăra mâncare, ca să primească putere de a lucra ... Viața lui se derulează într-una, ca pietrele de moară, până la sfârșit.

Jowett descrie un astfel de om ca pe unul care duce o viață neînsemnată, ca să fie cruțat de multe griji.

Într-adevăr, dacă vrei să eviți cele mai mari griji din viață, rețeta este foarte simplă: împrăștiți-vă țelurile în toate direcțiile, tăiați imediat aripile de îndată ce în dumneavoastră apare cel mai mic imbold pentru schimbare și continuați-vă viața neînsemnată!

Cu adevărat, acesta este motivul pentru care mulți „creștini” trec simplu prin viață și fără suferințe mari, deoarece ei și-au redus la minim viața lăuntrică, așa că drumul vieții lor se aseamănă mai degrabă cu al unei amibe. Cred că în privința aceasta suntem una, că pentru un om, care a fost creat după chipul lui Dumnezeu, aceasta este o mărturie săracă.

Planul C: Să încununezi pe Isus ca Domn

A treia și cea mai înțeleaptă posibilitate este să predai lui Isus Hristos controlul asupra vieții. Numește-o „sfințire” sau „unire pe deplin cu El”. Veți deveni o jertfă vie, care totdeauna va căuta mai întâi glorificarea lui Dumnezeu. Oricum ai vrea s-o numești, înseamnă să dai viața proprie înapoi în mâinile lui Dumnezeu, așa că El poate face din ea totdeauna ce Îi place. Atunci eu voi întreba numai de voia Sa și nu voi mai întreba de voia proprie. Înseamnă să-mi pierd viața din pricina Sa și din pricina Evangheliei. Și în cele din urmă înseamnă să-I dai dăruirea deplină a inimii și a dragostei depline.

Capitularea

„Predarea pe deplin Domnului” începe de cele mai multe ori cu o experiență de criză în viață. Ce înseamnă aceasta?

Este o experiență pe care o faci când ești singur cu Dumnezeu, când cuiva îi vine deodată clar, că în baza faptului că Domnul a dat totul pentru el nu mai are nici o altă alternativă decât să-I predea și viața. Acesta este deseori un timp de luptă, însă în cele din urmă se încetează să ții cu tărie la propria viață și o depui pe altarul de jertfă. Aceasta este lucrarea cea mai logică și înțeleaptă pe care o poate face un om.

Desigur această decizie ar trebui s-o luăm deja la întoarcerea noastră la Dumnezeu. Saul din Tars a procedat așa. Însă unii au nevoie de mult timp până ajung la punctul când recunosc că este imposibil să-și salveze viața. Însă atunci exprimăm categoric hotărârea noastră de a ne pierde viața din pricina lui Hristos și a Evangheliei.

Betty Scott a trăit aceasta în timpul cât era elevă la școala biblică. Ea a scris în Biblia ei: „Doamne, eu renunț la toate țelurile și planurile mele proprii, la toate dorințele, speranțele și năzuințele mele (oricum ar fi ele, carnale sau spirituale) și vreau să fac voia Ta în viața mea. Mă predau pe mine însumi, viața mea, exteriorul meu, Ție, ca să fiu pentru totdeauna proprietate a Ta. Toată dragostea mea Ți-o dau Ție. Toți oamenii, pe care îi iubesc, trebuie să aibă locul al doilea în viața mea. Umple-mă cu Duhul Tău Sfânt. Realizează voia Ta în viața mea, oricât m-ar costa, acum și pentru totdeauna. Viața este pentru mine Hristos și moartea este câștig” (Filipeni 1,21).

Mai târziu ea s-a căsătorit cu John Stam și amândoi s-au dus ca misionari în China. Cum Dumnezeu S-a folosit de viața și de moartea lor se poate citi în „The triumph of John/Betty Stam.”

Și William Borden, un om renumit al familiei de produse lactate, a renunțat la totul, ca să urmeze pe Isus Hristos. El s-a rugat: „Doamne Isuse, tot ce se referă la viața mea, Îți dau Ție. Tu trebuie să stai pe tron în viața mea. Schimbă-mă, curățește-mă, folosește-mă așa cum vrei.

Accept puterea Duhului Tău Sfânt. Îți mulțumesc pentru aceasta.”

Sau Alexander Whyte, un ministru scoțian, care uneori a fost numit „ultimul puritan”, și el a renunțat la totul pentru Hristos. El a scris: „Începând de acum Hristos, Salvatorul și Împăratul meu, trebuie să stea în inima mea pe tron, și tot corpul meu și toate sentimentele mele să nu mi mai aparțină, ci să aparțină exclusiv numai Lui. Fă ca ochii mei, urechea mea și gura mea să fie totdeauna așa fel deschise, ca și cum eu aș deschide ochii, urechea și gura lui Hristos; nu vreau să permit nimic ce ar putea să-L facă de rușine, să-L necăjească sau să-L murdărească. Da, vreau să exprim în viața mea ca și Pavel, că trupul meu este templul lui Hristos și că eu nu îmi mai aparțin, ci că eu am fost cumpărat cu un preț mare și acum eu aparțin lui Dumnezeu cu trupul meu și cu duhul meu, ca să-L glorific.”

Privind înapoi la acest rezultat, Charles Haddon Spurgeon, cunoscutul predicator, a spus: „În ziua în care mi-am dat viața Salvatorului meu, eu I-am dat trupul, sufletul și duhul meu; I-am dat tot ce aveam și ceea ce urma să primesc: talentul meu, puterea mea, darurile mele, ochii mei, urechea mea, mădulele mele, sentimentele mele, părerile mele, simplu, toată ființa mea omenească și tot ce putea să rezulte din mine.” Câțiva ani mai târziu A. T. Pierson a spus despre el: „El a dat ce este mai bun din mintea lui și din posibilitățile care i le-a dat Dumnezeu.”

Jim Elliot, unul din cei cinci martiri din Ecuador, a spus (aproape ca o afirmație profetică): „Dacă aș fi voit să-mi salvez viața, aceasta nu putea să fie voia Dumnezeului meu. Tată, dacă Tu vrei, ia-mi viața, sângele și folosește-le. Nu vreau să le salvez, căci nu-mi aparțin. Ia-le în totul, Doamne! Folosește viața mea ca jertfă pentru lume. Sângele are numai atunci valoare când curge înaintea altarului Tău.”

Dăruirea totală este singurul pas înțelept pe care noi îl putem face ca răspuns la lucrarea lui Hristos. „Marea îndurare a lui Dumnezeu ne duce simplu la altarul de jertfă. Dragostea lui Hristos ne constrânge, Duhul Său ne călăuzește, harul lui Dumnezeu ne ține tari și de neclintit. Începând de acum nimeni să nu ne mai ducă pe alte căi. Hristos, și numai El, este pasiunea noastră.” (F. B. Meyer).

Robert Laidlaw, posesorul unui mare complex de mărfuri din Auckland, Noua Zeelandă, și autor al cunoscutei cărți „The Reason Why”, a spus: Este lipsă de sinceritate, dacă noi predăm lui Dumnezeu sufletul veșnic spre a fi mântuit și apoi reținem viața muritoare. Noi ne încredem în El, că El ne poate elibera de iad și ne poate duce în cer, dar ezităm când este vorba să-I dăm controlul asupra vieții noastre.”

Un student, care era pe genunchi în luptă crâncenă cu Dumnezeu cu privire la această întrebare, a strigat: „Doamne, eu nu pot! Tu știi că eu nu pot!” Colegul lui de cameră a întrerupt rugăciunea lui: „Ce se întâmplă? Ție frică să fi binecuvântat?” Astfel de oameni, care nu predau totul lui Dumnezeu, exclud cele mai mari binecuvântări pentru ei.

Dacă noi nu dăm Domnului controlul peste toată viața noastră, atunci noi ne distrugem singuri cele mai mari foloase ale noastre. Permiteți-mi să explic aceasta printr-un exemplu:

La sfârșitul anilor 70 marina americană a dezvoltat un sistem prin care avioanele de vânătoare puteau ateriza automat pe purtătoarele de avioane. Așa cum a fost relatat de „National Geographic”, „pilotul ia mâinile de pe pupitrul de comandă și privește cum avionul lui aterizează precaut, sincronizându-se exact cu mișcările purtătorului de avioane. Totul este dirijat de computer.”

Deci pentru pilot era important să-și ia mâinile din joc și să se încreadă pe deplin că computerul poate dirija avionul să aterizeze în siguranță.

Cu cât mai mult este important pentru noi, în viața noastră să luăm mâinile din joc și să predăm Domnului controlul și să ne încredem pe deplin în El!

Deci acesta este primul pas. „Dați-I Lui toată existența dumneavoastră. Nu lucruri pe jumătate, nu păstrați nici o frântură sau reținere, nici o parte a darului și faceți așa fel ca și cum aceasta ar fi totul. Nu este de mirare că o viață care iubește pe Dumnezeu în chip desăvârșit și Îi slujește cu inima neîmpărțită, nu se poate îndepărta așa de repede de dragostea dintâi” (autor necunoscut).

Dăruirea permanentă

Experiența amintită mai înainte nu trebuie să aibă sfârșit. Dăruirea vieții o singură dată nu este de ajuns. Noi trebuie să ne predăm zilnic Lui. Căci altfel probabil astăzi punem trupul nostru pe altarul jertfei și dimineața următoare privim cu groază cum încercăm să ne desprindem de acolo.

Anna Jane Grannis descrie în felul următor acest proces de dăruire zilnică:

„Doresc să-mi eliberez inima de tot ce este al meu în așa fel ca Domnul meu scump să poată veni să pună acolo mobila Sa. Inima mea trebuie să fie căminul Lui, și pentru că știu ce este necesar pentru aceasta, merg în fiecare dimineață, în timp ce este încă liniște, în această încăpere secretă și-I dau acolo voința mea. El o ia totdeauna cu îndurare și îmi arată voia Lui cu privire la mine. În felul acesta sunt pregătit să-mi împlinesc așa cum se cuvine toate sarcinile. Și în felul acesta Domnul poate controla toate interesele mele și tot ce este rău la mine, deoarece noi ne împărtășim voințele la începutul zilei.”

În una din cărțile sale Harold Wildish descrie într-un mod foarte deosebit cum noi putem practica zilnic sfințirea noastră:

„Așa cum dumneavoastră descărcați toată povara păcatelor și vă bazați pe deplin pe lucrarea desăvârșită a lui Hristos, tot așa descărcați-vă toată povara vieții și activității dumneavoastră și bazați-vă pe activitatea Duhului Sfânt. Predați-vă în fiecare dimineață din nou călăuzirii acestui Duh și lăsați liniștit în seama Lui să administreze ziua și persoana dumneavoastră. Obișnuiți-vă să fiți dependent de El, să ascultați de El, lăsați-I Lui conducerea ca să vă învețe, să vă mustre, să vă folosească și să facă în dumneavoastră și cu dumneavoastră ce vrea. Această lucrare în noi și cu noi este mai mult decât un sentiment. Să-L recunoaștem ca Stăpân al nostru și să ascultăm de El și să încetăm să ne administrăm singuri viața, pentru ca rodul Duhului să devină vizibil în noi, potrivit cu voia Sa, spre gloriificarea lui Dumnezeu.”

Ce se va întâmpla?

Unii vor întreba probabil: „Ce se va întâmpla după aceea? Presupunem că mi-am recunoscut vina și mă predau zilnic din nou Salvatorului meu. Ce se va întâmpla? Stau toată ziua și îmi beau cola și aștept ca în sfârșit să se petreacă ceva dramatic?”

Dimpotrivă: Dumneavoastră aveți acum multe de făcut. Atât în viața zilnică cât și în lucrarea în adunarea locală va trebui să vă dovediți credincioșia. Acum veți studia Cuvântul lui Dumnezeu, veți forma o adevărată viață de rugăciune și veți găsi mereu ocazii să sluiți lui Dumnezeu și altor oameni.

Fiecare pas, pe care îl veți face pentru El, îl va conduce El. Așa după cum un vapor sau o bicicletă poate fi condusă numai atunci când este în mișcare, Dumnezeu poate să vă conducă numai atunci când sunteți activ pentru El.

Desigur El nu vă v-a arătat dintr-o dată tot planul Său. Dar El va fi la orice răscruce și vă v-a îndruma. Planul Lui se va dezvălui pas cu pas, așa că la sfârșitul vieții dumneavoastră veți putea spune: „Domnul m-a condus tot drumul.” Privind în urmă veți putea vedea cum El a primit jertfele dumneavoastră și a făcut ca voia Sa desăvârșită să se împlinească în viața dumneavoastră.

În timpul construirii unuia din cele mai mari poduri din New York, arhitectul acestui pod s-a îmbolnăvit grav. A durat mult până s-a însănătoșat. În cele din urmă construcția podului s-a terminat. Când apoi a avut loc inaugurarea îi mergea atât de bine, că a putut fi dus cu ambulanța pe malul fluviului, unde de pe o targă putea privi. Când el a văzut lucrarea terminată a spus cu privirea strălucitoare și mulțumit: „Totul este în concordanță deplină cu planul”.

Aceasta ar trebui să fie ținta, la care eu și dumneavoastră lucrăm – ca Domnul, când El va compara odată planul Său pentru viața mea cu ceea ce s-a realizat, să poată spune: „Totul corespunde în totalitate cu planul Meu.” Să presupunem că dumneavoastră Îi predați Domnului viața dumneavoastră și trăiți în fiecare zi pentru El. Înseamnă aceasta, că dumneavoastră nu veți mai avea nici un fel de probleme? Nu, cu siguranță veți mai avea probleme, dar dacă singur decideți în viața dumneavoastră, nu veți avea nimic altceva decât nenumărat de multe probleme.

Un ultim gând: Domnul nu vă va constrânge niciodată, ca să-I acordați primul loc în viața dumneavoastră. Dacă doriți mai bine să decideți singur în viață, El vă v-a permite. Dacă nu vreți să primiți binecuvântarea Lui, pe care El o ține pregătită pentru lucrarea dumneavoastră, El va putea să binecuvânteze pe alții.

Trebuie însă să știți aceasta și să fiți conștienți de aceasta. Niciodată nu veți găsi un Hristos mai bun, pe care Îl puteți urma.

Ceasul deciziei

Acum trebuie să vă decideți. Dacă încă nu sunteți un creștin „adevărat”, nu vreți să vă mărturisiți acum păcatele și să primiți pe Isus Hristos ca Domn și salvator? Ca să puteți face aceasta, trebuie să renunțați la orice gând de moștenire sau dobândire a mântuirii și să primiți prin credință că Domnul Isus a murit ca să plătească pedeapsa pentru păcatele noastre. În cele

din urmă trebuie să-L primiți printr-un act de credință conștient și ca singură speranță a dumneavoastră pentru a fi odată în cer.

Doriți aceasta – acum?

Sau poate sunteți deja creștin. Probabil v-ați întors la Dumnezeu, ca să mergeți în cer și nu ca să-I slujiți Lui. Probabil sunt încă domenii în viața dumneavoastră, peste care stă scris: „Accesul interzis.” Dumnezeu însăși aveți controlul peste viața dumneavoastră. Dacă este așa, atunci acum este timpul să-I predați totul Lui.